

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **hkfree.org z.s.**, IČ: 266 59 573, se sídlem Akademia Heyrovského 1178/6, Hradec Králové, zast. JUDr. Ondřejem Moravcem, advokátem, se sídlem Malé náměstí 124, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2019, č. j. 31 Af 12/2019 - 190,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal u krajského soudu žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu, který spatřoval v tom, že žalovaný v probíhajícím řízení o registraci stěžovatele k dani z přidané hodnoty zorganizoval a zahájil provádění padesáti výslechů svědků v po sobě bezprostředně navazujících termínech (mezi 20. 3. 2019 a 29. 4. 2019), čímž fakticky zabránil tomu, aby se právní zástupce žalobce mohl výslechů zúčastnit. Zároveň tím zkrátil ústavní právo žalobce na právní pomoc zaručené čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobci přitom není znám žádný rozumný důvod, pro který nebylo možné jeho návrhu na změnu termínů výslechů vyhovět. Vyjádřil přesvědčení, že právu daňového subjektu být přítomen výslechu svědka odpovídá povinnost správce daně daňovému subjektu jeho přítomnost u výslechu svědka fakticky, nikoli pouze formálně, umožnit. Této povinnosti však správce daně nedostál, když naplánoval výslechy svědků takovým způsobem, že přítomnost zástupce žalobce u některých výslechů fakticky znemožnil.

[2] Krajský soud v Hradci Králové nadepsaným usnesením žalobu odmítl. Konstatoval, že z § 96 odst. 5 daňového řádu vyplývá, že povinností správce daně je v první řadě daňový subjekt řádně obeznámit o tom, že bude v určený termín proveden výslech svědka. Je rovněž nepochybné, že daňový subjekt má právo se tohoto výsledku zúčastnit a svědkovi klást otázky. Účast daňového subjektu při výslechu však nelze klást na roveň jeho povinnosti. Daňový subjekt může zvážit, zda se výslechu svědků zúčastní sám osobně, či zda touto účastí pověří svého zástupce. Může samozřejmě nastat situace, že takové účasti na výslechu mohou bránit daňovému subjektu jakékoliv důvody. V takovém případě záleží na zvážení správce daně, zda takové důvody zohlední a případné žádosti daňového subjektu o změnu termínu výslechu svědka vyhoví nebo nevyhoví. Daňový řád v takovém případě neukládá správci daně žádný závazný postup, kterým by se musel řídit. Je rovněž nepochybné, že žalobce má možnost si v případě, že se jeho zástupce nemůže stanovenému termínu předpokládaného výslechu svědka podvolit, zvolit jiného zástupce pro tyto účely. Lze přitom samozřejmě připustit, že tento nový zástupce již nemusí být s předmětem věci tak detailně obeznámen jako zástupce původní, nicméně je třeba zdůraznit, že zohlednění této okolnosti správcem daně daňový řád nepřipouští. Ústavní právo žalobce na právní pomoc zaručené čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tak není dotčeno.

[3] Krajský soud na výše uvedené navázal, že v projednávané věci nebyla splněna podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Je totiž zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze zásahem ve smyslu legislativní zkratky v § 84 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a proto musí být tato žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Krajský soud v této souvislosti poukázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, podle kterého, „*chybí-li podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu, je třeba takovou žalobu odmítnout*“. Obdobné stanovisko zaujal Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 As 194/2018 - 26.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž v první řadě uvedl, že nezákonný zásah do jeho práv spočívá v tom, že žalovaný v postavení správce daně odmítl na žádost stěžovatele odročit výslechy svědků, ačkoliv mu bylo známo, že stěžovatelem zvolený zástupce se nemohl z pracovních či závažných důvodů nařízených výslechů zúčastnit. V důsledku nezákonného postupu žalovaného bylo porušeno právo stěžovatele nechat se v daňovém řízení zastoupit jím zvoleným zástupcem a jeho prostřednictvím se účastnit výslechu svědků.

[5] Závěr krajského soudu, že do práva stěžovatele účastnit se výslechu svědků nemohlo být zasazeno, pokládá stěžovatel za nesprávný. Je sice pravdou, že daňový řád *expresis verbis* nepředepisuje postup správce daně v situaci, kdy se zástupce daňového subjektu ze závažných důvodů nemůže takového jednání zúčastnit, to však neznamená, že správní úvaha, která je touto cestou správci daně umožněna, lze zaměnit s otevřením prostoru pro libovůli při volbě procesního postupu správcem daně. Podle stěžovatele byl žalovaný vázán § 6 odst. 2 a 3 daňového řádu a byl povinen zvážit v konkrétní procesní

pokračování

situaci důvody žádosti zástupce daňového subjektu o změnu termínu jednání. S ohledem na výše uvedené nelze podle stěžovatele dospět k závěru o tom, že je *a priori* vyloučeno, že by se vůbec mohlo jednat o nezákonný zásah. Podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu tedy splněna byla, a žaloba proto měla být věcně projednána.

[6] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že povinností žalovaného bylo vyhodnotit konkrétní okolnosti projednávané věci a jednotlivě posoudit důvodnost žádosti zástupce stěžovatele o změnu termínu nařízených jednání. Podle stěžovatele neexistovaly žádné zvláštní objektivní okolnosti bránící tomu, aby výsledky svědků byly rozloženy do delšího časového období. V této souvislosti stěžovatel připomenul, že žalovaný nařídil výslech 50 svědků v úseku jediného měsíce, z čehož je zřejmé, že s vysokým stupněm pravděpodobnosti nebude s ohledem na pracovní vytíženost zástupce stěžovatele v jeho v reálných možnostech zúčastnit se všech těchto jednání. Zástupce daňového subjektu navíc nedisponuje aparátem srovnatelným s aparátem správce daně a objektivně si nemůže zorganizovat svou činnost tak, aby se mohl zúčastnit všech navržených výslechů.

[7] Nepřípadným je podle stěžovatele závěr krajského soudu, že si stěžovatel mohl pro tento účel vyhledat jiného zástupce. Krajský soud přitom sám připouští, že takový postup je na újmu oprávněným zájmům daňového subjektu, neboť nově zvolený zástupce nemusí být s předmětem věci detailně obeznámen. Navazující závěr krajského soudu, podle něhož zohlednění této okolnosti správcem daně daňový řád nepřipouští, nemá oporu v daňovém řádu. Daňový řád v žádném ustanovení nezakazuje správci daně, aby tuto skutečnost vzal v potaz a výslech provedl v jiném termínu. Naopak § 6 odst. 1 až 4 daňového řádu směřují ke zcela opačnému závěru, tj. že správce daně tyto okolnosti musí vzít v úvahu.

[8] Správce daně a potažmo ani správní soud není oprávněn jakkoli vstupovat do právních vztahů mezi daňovým subjektem a jeho zmocněncem, např. tím, že povede daňový subjekt k tomu, aby si zvolil jiného zmocněnce, pokud se zvolený zmocněnec nedokáže přizpůsobit termínům stanoveným správcem daně. Daňový subjekt má právo být zastupován zástupcem, kterého si pro tento účel svobodně zvolí.

[9] Podle stěžovatele bylo povinností žalovaného zvážit zájem na projednání věci bez zbytečných průtahů na straně jedné a práva stěžovatele zúčastnit se výsledku svědka prostřednictvím svého svobodně zvoleného zástupce na straně druhé. V projednávané věci, kdy počet svědků, kteří měli být vyslechnuti v úseku jediného měsíce, byl zcela enormní, a kdy neexistoval zvláštní zájem na tom, aby řízení urychleně skončilo, bylo jednoznačně na místě upřednostnit právo stěžovatele účastnit se nařízených výslechů svědků prostřednictvím jeho zástupce. Žalovaný proto měl žádosti stěžovatele vyjít vstříc a pokusit se upravit termíny výslechů svědků tak, aby zástupce stěžovatele měl skutečně reálnou možnost se těchto výslechů zúčastnit.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl dále, že se v žádném případě nesnažil zástupci stěžovatele znemožnit účast při výsleších svědků. Poukázal na skutečnost, že opakovaně žádal po zástupci stěžovatele předložení návrhu termínů výslechů svědků. Na opakované pokusy žalovaného o dohodnutí termínů výslechů svědků však zástupce stěžovatele nereagoval žádným konkrétním návrhem, a proto žalovaný přistoupil k předvolání dotčených svědků s tím, že

zástupce stěžovatele byl o těchto výsledcích informován. Při stanovení termínů výsledků svědků byl žalovaný veden snahou řízení urychlit, mimo jiné také vyhovět ústnímu požadavku Ing. Davida Hubala (jednatele zástupce stěžovatele), aby se konalo více výsledků svědků v jednom dni, a současně přihlédl k tomu, že Ing. David Hubal sám žádné termíny nenavrhl. Vzhledem k tomu, že žalovaný se snažil termíny výsledků se zástupcem stěžovatele předem dohodnout, ten však tuto snahu nereflektoval, posoudil žalovaný snahu Ing. Davida Hubala o odročení výsledků 29 svědků jako obstrukční jednání. Z tohoto důvodu zástupci stěžovatele zaslal sdělení, v němž ho upozornil, že svědecké výpovědi se budou konat v avizovaných termínech.

[11] Žalovaný dále zmínil, že podle § 96 odst. 5 daňového řádu je přítomnost daňového subjektu při výslechu svědka právem a nikoli povinností daňového subjektu, a je tedy ponecháno na zvážení, tj. projevu svobodné vůle daňového subjektu, zda se svědecké výpovědi zúčastní či nikoli. Současně měl zástupce žalobce možnost jakožto daňový poradce zmocnit k účasti na některých výsledcích substituta, resp. se výsledků mohl zúčastnit sám stěžovatel, což také fundovaně činil v termínech, u kterých Ing. David Hubal požadoval odročení plánovaných výsledků svědků. Žalovaný uzavřel, že právo stěžovatele zakotvené v § 96 odst. 5 daňového řádu nebylo kráceno a postup při provádění svědeckých výpovědí byl zcela v souladu s daňovým řádem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost je nedůvodná.

[14] Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[15] Podle § 96 odst. 5 daňového řádu, *daňový subjekt má právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*

[16] Jak mají soudy postupovat při posuzování žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160. K tomuto rozsudku je nutno uvést, že byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, nicméně důvodem zrušení byla chybná interpretace žalobních lhůt u nezákonných zásahů, nikoli

pokračování

samotná metodologie postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby. V tomto ohledu tak lze z uvedeného rozsudku rozšířeného senátu i nadále vycházet a judikatura tak také činí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 - 39, ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 - 37, č. 3757/2018 Sb. NSS, ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 As 44/2019 - 41, nebo ze dne 7. 8. 2019, ve věci sp. zn. 4 As 173/2019).

[17] Rozšířený senát v bodech 63 rozsudku č. j. 7 As 155/2015 – 160 uvedl: „*Pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. V tomto ohledu je třeba upřesnit závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS. Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (např. jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení – viz rozsudek ze dne 31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006-95, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, bod 42). Existuje-li rozumná pochybnost, například není-li zcela zřejmé, že jednání osoby, které je za nezákonný zásah označeno, skutku nelze přičítat veřejné správě, je třeba zkoumat další ‘procesní’ podmínky věcné projednatelnosti žaloby, a pokud jsou splněny, žalobu věcně projednat.*“

[18] Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné uvést, že nevyhovění žádosti o odročení výsledku svědka představuje úkon správce daně, kterým se upravuje vedení řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 – 51, v jehož bodě 28 vyslovil, že „...Nezákonnost těchto úkonů správce daně lze tedy zásadně namítat až v žalobě proti konečnému rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Zásahová žaloba nemá „štěpit“ jednotlivé úkony správního či daňového řízení do desítek či stovek různých zásahů. Samostatný přezkum takových úkonů ve správním soudnictví by snadno mohl nepřiměřeně prodloužit, ba dokonce v některých případech i zhatit cestu ke konečnému rozhodnutí o věci.

[19] Obdobně v rozsudku NSS z 13. 6. 2019, č. j. 7 As 137/2019 – 21, se vysvětluje, že jednotlivé procesní úkony v probíhajícím řízení nemohou představovat zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s., přičemž v tomto rozsudku je přílehlavě rekapitulována pro věc relevantní judikatura: „Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256, uvedl, že [ú]čelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že [p]řezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v

rámcí řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematické soudního řádu správního.‘ V rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 Aps 2/2013 - 63, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že ‘prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu‘ (obdobně srov. rozsudky ze dne 22. 8. 2007, č. j. 1 Afs 45/2007 - 69, ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65). Krajský soud proto nepochybil, pokud stěžovatelu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítl a věcně se jí nezabýval. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze žalobou napadené úkony podrobit samostatnému soudnímu přezkumu v řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s.“

[20] V posuzované věci Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že Ing. Hubal (jednatel zástupce stěžovatele ve správním řízení) dne 5. 11. 2018 kontaktoval žalovaného z důvodu požadavku změny termínů výsledků svědků a požádal žalovaného o jejich změnu. Navrhl, aby se konalo více výsledků svědků denně, a uvedl, že další termín pro případné jednání může být 6. 12. 2018.

[21] Žalovaný e-maily ze dne 5. 11. 2018 a 7. 11. 2018 Ing. Hubalovi sdělil nové termíny pro konání svědeckých výpovědí. E-mailem ze dne 13. 12. 2018 žalovaný Ing. Hubala požádal o návrh přibližně 10 termínů výpovědí svědků, které by mu vyhovovaly, pokud se hodlá svědeckých výpovědí zúčastnit. E-mailem ze dne 5. 2. 2019 se žalovaný na Ing. Hubala obrátil s prosbou o sdělení návrhu cca 20 pracovních dnů v období od března do května 2019, ve kterých by se mohly konat svědecké výpovědi. Odpověď na tento e-mail žalovaný neobdržel, proto Ing. Hubalovi zaslal návrh možných termínů výsledků svědků, s tím, aby žalovanému sdělil, které z navržených termínů by mu vyhovovaly. Žalovaný následně stěžovateli zaslal sdělení ze dne 21. 2. 2019, č. j. 298122/19/2701-60561-609364, v němž znovu uvedl návrhy možných termínů a vyzval stěžovatele, aby do 27. 2. 2019 žalovanému sdělil přibližně 20 termínů, ve kterých by se mohly svědecké výpovědi konat.

[22] Stěžovateli byly následně sděleny termíny výsledků svědků vyrozuměními žalovaného ze dne 1. 3. 2019 a 4. 3. 2019. Přípisem ze dne 13. 3. 2019 požádal zástupce stěžovatele o odročení přibližně poloviny termínů výsledků svědků stanovených žalovaným. Tento návrh odůvodnil např. účastí na přednášce, pravidelně plánovanou povinností zajistit hlídání pro své nezletilé dítě, účastí při výslechu svědka v jiné věci a dlouhodobě plánovaným lékařským zákrokem.

[23] Sdělením ze dne 19. 3. 2019, č. j. 469388/19/2701-60561-604041, žalovaný stěžovateli sdělil, že na dřívější pokusy o dohodnutí termínů výsledků svědků nereagoval. Žalovaný dále uvedl, že být přítomen výslechu svědka je právem, nikoli povinností daňového subjektu a je tedy ponecháno na zvážení, zda se svědecké výpovědi zúčastní či nikoliv. Všechny svědecké výpovědi se proto budou konat v termínech avizovaných ve výše uvedených vyrozuměních.

[24] Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný v první řadě stěžovatele, resp. jeho zástupce vyzval, aby on sám stanovil termíny výslechu svědků. Takovýto postup považuje Nejvyšší správní za souladný se zásadami vstřícnosti, poučovací a spolupráce zakotvenými v § 6 odst. 2 až 4 daňového řádu.

pokračování

[25] Poté, co zástupce stěžovatele na opakované výzvy žalovaného ke sdělení termínů výsledků svědků nereagoval, žalovaný sám stanovil termíny výsledky svědků (vyhověl přitom návrhu zástupce stěžovatele, aby bylo prováděno více výsledků v průběhu jednoho dne), vyrozuměl o nich stěžovatele a nevyhověl návrhu zástupce stěžovatele na odročení některých termínů výsledků svědků.

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že sdělení žalovaného ze dne 19. 3. 2019 ani následné provádění výsledků svědků nemohlo představovat zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. V první řadě je třeba zdůraznit, jak již příslušně konstatoval krajský soud i žalovaný, že podle § 96 odst. 5 daňového řádu, je přítomnost daňového subjektu při výsledku svědka právem a nikoli povinností daňového subjektu a je tedy ponecháno na zvážení, tj. projevu svobodné vůle daňového subjektu, zda se svědecké výpovědi zúčastní či nikoli. Žalovaný tudíž neuložil stěžovateli žádnou přímo vynutitelnou povinnost (na rozdíl od případu posuzovaného NSS v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007 - 91). I pokud by žalovaný nevyhověním požadavku zmocněnce stěžovatele na stanovení jiných termínů výsledku svědků pochybil, jak stěžovatel dovozuje, jednalo by se pouze o porušení procesních práv stěžovatele v řízení vedeném žalovaným, které by stěžovatel mohl účinně namítat v odvolání, resp. následně v žalobě proti pravomocnému rozhodnutí vydanému v řízení před správními orgány.

[27] Polemika stěžovatele se závěry žalovaného a krajského soudu o tom, že stěžovatel mohl řešit situaci volbou jiného zmocněnce, čímž mělo být porušeno právo stěžovatele na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny, se míjí s podstatou věci. Jde pouze o podpůrný argument krajského soudu, kterým příslušně reagoval na uplatněnou výtku stěžovatele, nicméně tento argument se netýká otázky, zda napadený úkon žalovaného může být zásahem dle § 82 s. ř. s. či nikoli, spíše se týká posouzení otázky zákonnosti samotného postupu žalovaného. Tuto argumentaci je tedy třeba chápat jako uvedenou nad rámec potřebného odůvodnění napadeného usnesení. Proto se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími důvody, kterými se stěžovatel snaží tento *obiter dictum* vyslovený závěr krajského soudu vyvrátit.

[28] S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu, a nepřisvědčil proto námitce stěžovatele, v níž tvrdí opak.

[29] Protože žaloba byla krajským soudem správně odmítnuta a není zde prostor pro věcné posuzování otázky správnosti postupu žalovaného, Nejvyšší správní soud se již dalšími námitkami stěžovatele týkajícími se této otázky nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na

náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu